

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντας χρόνον
ἐβρέβομεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος ἑλίου καὶ ἑνῆακόσῃ δεκαπέντε δεξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐδιώτους ἀγαθὰ καὶ ἔγω προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κατὰ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἄνω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴστο χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τοσπετῆ
ὅτι κολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰνδὸς Ἀυγούστου πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ ὁ Βενιζέλος τὸ τιμὸν δράττει.

Χρῆμα τρακόσα σαράντα καὶ ἕξη,
θαρρῶ πῶς κατὰ καλὸ θὰ τρέξη.

Ἠσοκίλα γεγονότα καὶ νέα καθεστῶτα.

Α.

Τότε ἔκεινον τὸν καιρὸ
μέσα σὲ φωτιάς, σὲ ζέσταις
καὶ σκελῆτι φοδερό,
ἔγιναν μεγάλας φέσταις.

Τότε ἔκειναι τῆς ἡμέρας,
ποῦχαν εἰθεῖ ἴστη Βουλῆ
καὶ διπλάσιοι πατέρες
καὶ Νεότουρκοι πολλοί.

Τότε, ποῦ γιὰ νέα τόσα
ἐτροχίζετο καὶ ἡ γλῶσσα
κάθε γέρου κουτσουμπόλη.

Τότε, ποῦ θειαναν λαχεῖα,
καὶ σὺν πρὶν Πατριαρχατὰ
δὲν εὐρίσκοντο ἴστη Πόλι.

Τότε, ποῦ θειαναν ἴστη μέση
καὶ λυσάρινα σκυλιά,
καὶ ἔξυμνεῖτο τὸ Ντιβάνι.

Καὶ διέταξε τὸ φέσι
ἴστα δικά μας τὰ Συγλαϊὰ
νὰ διαβάξουν τὸ Κοράνι.

Τότε, ποῦ τρανοὶ Πασσάδες
καὶ διάφοροι φεσάδες,
μὰ καὶ εὐνοῦχοι σενταλήδες.

Εἶχαν μία σκέφι βάλαι
ἴστο μεγάλο τῶν κεφάλι
νὰ τουρκέβουν Γιουνακλήδες.

Τότε μὲς ἴστης συμφοραῖς,
ὅπου νότες φλογεραῖς
μὰς τῆς ἔτριξαν ἴστη μούρη.

Κι' ὅλα τάρριχαν ἴστα κάρρα,
καὶ ἔπουλοῦσαν μὲς δεκάρα
τὴν γυναῖκα τοῦ Γκιαούρη.

Β.

Τότε τότε, ποῦ θε γίνε
ἔλος ὁ ντουνηῆς καμίνι,
καὶ ὅλ' ἀνάβαινε σὺν Ἰσκαῖς.

Καὶ Χριστιαναῖς παρθέναις
ἄρον ἄρον ἡ καμμένας
ἔγινηκαν ὀδάλισκαῖς.

Τότε μὲς ἴστη φασαρία,
ποῦ καὶ ἡ φλη Βουλγαρία
γύρευε παραχωρήσεις.

Κι' έδλεπες παντού, κεφάλαι,
και Συμβούλια μεγάλα
και σπουδαιότατάς κρίσεις.

Τότε, που έθλανε κι' Έβραιοι
και ξενόγλωσσα κωθόνια
'σ'τό δικό μας Παρλαμέντο.

Τότε, που γιά χρόνον χρέη
έσκαζαν πολλοί κανόνια
κι' έκαναν και φαλιμέντα.

Τότε 'σ'τόν καιρό μας τούτο,
που δέν είχαν πουθενά
μήτε τρόφιμο και φρεύτο.

Τάστειλαν εις τὰ Στενά
και 'σ'τό Μοσδρο να τὰ τρώνε,
καθώς ξέρεις, φαμφαρώνε.

Τότε, που κενών στομάχων
γνώμας ήκουες σοφάς,
και δέν ειρισκες να φάς
για χατήρι τών Συμμάχων.

'Τότε, βρά, που κι' αι Δυνάμεις
τόν 'Ιούλιον τον μήνα
μάς 'εσφούρμισαν μια νότα.

Κι' έλεγε καθένας βλάμης
πως 'θρωμοσαν από πεινα
του πλησίον του τὰ χνώτα.

Τότε 'σ'τόν καιρόν εκείνον εξοντώσεως τελείας
κάθε ζωτικού μας πόρου,
που δέν ειρισκες και σπέρτα πουθενά τής ασφαλείας
άνευ θείου και φωσφόρου.

Τότε 'στην ήχώ τών κρότων,
τότε 'στην δομήν τών χνώτων,
'στην όσμην του μπαρουτιού.

"Όπου πάς λαός έσκίρτα,
και δέν άναθαν τὰ σπέρτα
εις τὰ πλάγια του κουτιού.

Τότε, που κι' έδω κι' εκεί
'χόρωσαν οι ποντικοί,
κι' ήτο θάσμα φρικτό.

Και 'μποροσες, κάρο μίο,
και του Κράτους τὸ Ταμείο
να τάφινγς άνοικτό.

Τότε, που δλεπες μουφλωζή κάθε πρώτο παραλή,
άλλά κι' έλλειψεις άνθράκων έπρωλέγε το πολλή.
Τότε, που και τὸ μπαμπάκι τ'εκαναν, άγαπητέ μου,
λαθραμπόριον πολέμου.

Γ

Τότε, που βλέψεις και σκοποί
έκαναν να και σκυθρωποί
οι πρώτοι τών εν τέλει.

Και μάς 'στη θλίψη τή βαρειά
'γιήσαν από δρό χωριά
οι Τούρκοι κι' οι Φρατέλοι.

Τότε, που με τον πόλεμον τών Τούρκων και Φρατέλων
έφώναζαν οι πατεινοί
πως κι' άλλοι πόλεμοι δεινοί
θα γίνουν εις τὸ μέλλον.

Τότε, που κι' έλλη δυνατή μάς 'ερήκη συφορέζια,
κι' άφήσανε προς τὸ παρόν αυτήν την Γκοριτζία,
κι' έσκέπτοντο να σταλουνε στρατούς 'σ'τα Δαρδανέλια,
και 'τραγουδοσαν εδθυμοι την Σάντα την Δουτοια.

Τότε, που πήγε ριπιτί
τους ρήτορας του λήρου,
και 'βρέθηκαν κι' οι σκαλετοί
του παλαιού Φαλήρου.

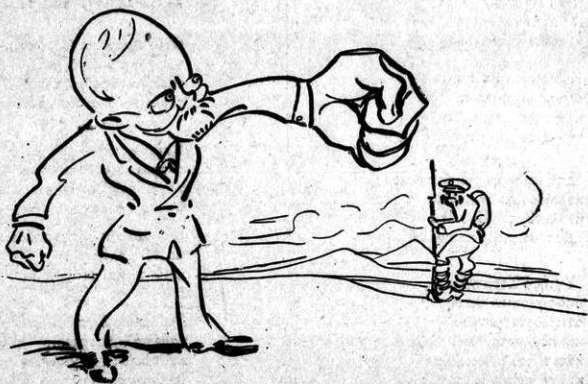
Τότε, που θάλασσα και γή
κατήντησε λημέρι
και κατάεθδρα πλούτων.

Τότε, που κάμποσοι λαγοί
έτρίβανε την φτέρη,
κακό του κεφαλιού των.

Τότε, που κύτταζες παντού
πολλούς παρανομίαις,
και σόβλεγαν γιαγινίς όλντο
για τόσαις άτιμίαις.

Τότε, που κατακύλησαν χρεώγραφα και φόντα
κι' ή δύναμις τὸ δίκαιον του καθένος ένικα,
κι' ό Γούναρης ό Πατρινός κατήστραπτε κι' έβρόντα
και πάσαν την 'Ανατολήν και Δόσιν ξυνεκούα.

Τότε, που δέν έτρέχανε κρόα ναρά και γάργαρα,
κι' ήλθαν άμέτρητα δεινά, φαμμοκοσιογράφαρα,
κι' έγινε κάλο τραντακτό,
και τὸ Κουβέρνο τών όκτώ
με χαλασμένη μούρη
μάς έκοψε κουμπούρι.

**Μοναρχὰ γροθιαὶς θὰ δώσω
'στῆς Ἀνατολῆς τὸν Πρώσο.**

Τότε, ποὺ γαιθρός κι' ὀ μικρὸς
σ' ἔγραφε σ' τὸ πακοῦτσι του
κι' ἔστριβε τὸ μουστάκι του.

Ὁ δὲ Θανάσης ὁ Λοικρὸς
ἐπήρε τὸ μαρκοῦτσι του
κι' ἐπήγε σ' τὸ σπητάκι του.

Τότε, ποὺ διεδίδοντο πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι
'στοὺς καφενεῆδες θρόλοι,
καὶ φημίτρα δὲν εἶχανε νὰ βάζουνε σὰ σκύλους,
κι' ὁ Γούναρης παρηγορῶν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους
πῶς ἂν κι' οἱ Φιλελεύθεροὶ τοὺς πῶτισαν μὲ ξύδι,
νὰ κάνουν τὴν δουλίτσα των,
μὰ καὶ γὰ τὴν κοιλίτσα των
νὰ πάρουν κεραμιδί.

Τότε, ποὺ τοὺς ἐπρότρπε ν' ἀφήσουν τὰ καμώματα,
κι' ὁ κόσμος πᾶ θὰ ξέρη
ποῦ θάναι δύο κόμματα
Δημήτρη καὶ Λευτέρη.

Τότε, ποὺ στρουγγὰς κοπετὸς
ἀντήχησε μεγάλος,
τότε, ποὺ πέρασε κι' αὐτὸς
ὁ τῶν θεάτρων σάλος.

Καὶ δὲν ἐσύχναζαν ἔκαστ'
κι' ὁ Σέγγι γεμάτος γλύκα,

μήτε καμμὰ πολιτικῆ
δὲν εἶχε κι' ἡ Μαρτίνα.

Τότε, ποὺ φώναζαν πολλοὶ σ' τὰ θυσομοῖντα πλήθη
πῶς ἔφθασε συντέλεια,
τότε κι' ὁ λαοπρόβλητος Λευτέρης προσεκλήθη
νὰ πάη σ' τὴν Δεκλεία.

Τότε τὸ στόμα σφάλισε τοῦ κάθε φαμφορένου
κι' ἀφήκε τῆς κουτσομπολιαῖς κάθε γλωσσικοπάνα,
κι' εἶδαν αὐτόκλητ' Ἡρακλεῖς τοῦ χρυσηλάτου Θρόνου
πῶς φῦταφταν βασιλικὸ κι' ἐγγήμει μαντζουράνα.

**Φῶς νέας Κυβερνήσεως
καὶ τέλος πάσης κρισεως.**

Λοιπὸν ὁ λαοπρόβλητος ἐπήγε σ' τὴν Δεκλεία,
καὶ τάπε μὲ τὸν Βασιλεῖα,
κι' ἐκήρυξε τρανὴ λαλῶν
πῶς κατὰ πάντα σύμφωνοι βρεθήκαν σ' τὴν ἐντέλεια.

Μὲ φύσημα λεπτῆς δρορίας
ἐγύρισε σ' τῆς Κηφισιαῖς
ἐκεῖνο τὸ κοκάκι.

Κι' ἔγιναν τόσα πράγματα,
κι' ἄρχισαν τραχιάματα
καὶ τοῦ Μαρκαντινάκη.

